

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSORIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

DIGNITAT REPUBLICANA.

—Vaja, home, ja pot venir que no me 'l menjaré.
—Per venir sempre que vulga no 'l necessito per res: soch diputat y aixó 'm basta. Pero tinch amichs y aquests han de poder entrar en companyia méva y ab las insignias dels graus cusidas á las mànegas. *E si non, non.*

COP D' ULL POLITICH.

BSERVIN lo que acaba de succehir en tot Espanya ab las eleccions de senadors. Lo govern temia y recelava. Los seus defensors en la premsa tenian a bé indicar, pera cubrir una prevista derrota, que si 'ls conservadors deixavan de alcanzar una victoria senyalada, aixó sols demostraria qu' en Silvela no havia suspés un número prou gran de Ajuntaments per assegurar-sela. Y prenent peu de aquí encomiavan la escrupulositat may vista a Espanya del actual govern conservador.

Perque han de saber que totes las tropelias comesas, tots los processos entaulats y las grans amenassas que han anat endoyna en aquests últims temps, no son més que mostrars claras y evidents de la gran puresa y de la inmensa escrupulositat dels conservadors. Las falsificacions de las actas, los tarugos, las resurreccions dels candidats difunts y la mort alevosa dels vius, tot aixó y moltíssim més que 'ns deixem al tinter son ilusions que 'ns fem las oposicions, sempre amants de la bulla y sempre propensas a queixarnos.

Ho hem vist ab los nostres propis ulls; pero aixó sols demostra la gran benignitat del govern conservador, perque després de tot ell podia deixarnos cegos y engabiarnos com a las cadeneras cantadoras. Llavoras cantaríam per vici; pero estaria probat que no havíam vist res. Nos han deixat l' us de la vista y encare 'ls hem de donar las gracias.

Donchs tornant a las eleccions de senadors, ells ja se las veyan perdudas, ó a lo menos aixis ho deyan.

Y no obstant diumenje van alcanzar una victoria inmensa, colossal. Van fer un copo. Si no haguessen regalat alguns puestos als fusionistas ab lo desprendiment del jugador afortunat que dona un duro a un boquera qualsevol perque vaja a dinar, s' ho quedan tot per ells.

¿A qui 's deu aquest inesperat miracle?

Pregúntinlo al sufragi restringit.

Lo sufragi limitat a las classes acomodadas, als primers contribuyents dels pobles, a aquells que tenen tant y tant per perdre, produheix aquest resultat.

Aixó si: 'l viatge dels compromissaris a las capitals de las provincias ahont se celebrava l' elecció ha sigut generalment un verdader viatge de recreo. Carril pagat, fonda pagada, cafés pagats, tabaco a granell... y en alguns punts algún altre argument rodó y de bon trinch com una moneda de lley. ¡Quants y quants de aquests compromissaris que tenen tant per perdre han sortit de las fondas, colcantse las mans sobre 'l ventrell arrodonit y exclamant:—¡Tot per la patria!

Ab tot aixó las eleccions dels senadors han anat com ab corriolas. Pero entenémnos: com ab corriolas ben untadas. Han anat llisquentas y sense un grinyol.

Un obrer, ab l' orgull que dona la propia dignitat, exclamava:

—¡Y deyan que a nosaltres ab un parell de pessetas nos comprarian lo vot!... ¡Raves fregits! Los que se 'l venen ja sabem qui son. ¡Lo vot del obrer, si 'l volen, tenen de robarlo!

Ab aquesta sola trasse queda fet lo procés dels dos sistemas de sufragi: lo sufragi restringit y 'l sufragi universal: lo sufragi dels que tenen tant per perdre y que no miran prim, y 'l sufragi dels que no tenint per perdre sino la dignitat, l' honra y la vergonya, saben conservar a tota costa aquest verdader tresor dels homes dignes.

La noticia de que 'l Sr. Ruiz Zorrilla acceptava l' acta de Barcelona, que ha causat a molts una gran sorpresa, 'ns ha produhit a nosaltres una inmensa satisfacció.

Eram nosaltres dels que més respectavam la protesta revolucionaria representada per l' ilustre desterrat de Paris, per mes que no creguessem ni molt menos en la seva eficacia. Las revolucions no las forja la voluntat dels homes; las revolucions las desencadena, en determinats moments, la indignació dels pobles.

Los grans esforços de 'n Ruiz Zorrilla han hagut d' estrellarse sempre en los esculls de la realitat. ¿A qué, donchs, persistir en una actitud, molt honrosa, si, pero completament infecunda?

Lo sufragi universal ha obert las portas de la patria al ilustre desterrat, y aquest farà molt bé seguint la véu de sos electors, que li senyalan un lloch en los banchs del Congrés. Allá han de trobarse reunits davant del enemic comu tots los homes eminents de la gran familia republicana: allá l' acció de tots, fins avuy divergent, pot y deu concentrarse, adquirint una forsa extraordinaria, incontrastable.

Lo moment s' acosta de la gran concentració, y qui

estimi a la República per damunt de tot, cumplirá ab lo seu deber. Tenim la seguretad de que D. Manuel Ruiz Zorrilla será dels primers en cumplirlo.

¡Quina victoria per nosaltres, si logrem adoptar la desitjada unitat, may siga sino en los procediments! Ab dir no més:—Lo partit republicá acudirá al terreno legal, portant a las urnas tolas las sevas forsas—ab sóls dir aixó y practicarho, arribarem a la vista de la República.

Los nostres enemichs extremarán los medis, com ho han fet ara mateix, per arrebatar nos lo fruyt de la victoria; pero tant com ells se coliquin fora de la lley, més fermos y més segurs estarem nosaltres dintre d' ella, y més grans y més poderosas serán las simpatias que recabarem de la opinió pública. La victoria definitiva corresponderá al que ab major serenitat y major constancia sapiga exercir la virtud civica de la paciencia.

Y si al cap de vall, per ter despendre la fruyta 's necessita un estors definitiu, units nos trobarem tots per sacsejar l' arbre, segurs de lograr ab gran facilitat lo nostre propósit.

Poch haurá de costar fer caure aqueixa fruyta quan estiga podrida.

P. K.

N un dels més concorreguts passeigs de Madrid durant l' últim carnaval, un sportmann que anava distressat, doná la gran botetada del sigle a una condesa.

Si las elevadas classes sociales se portan de aquesta manera ¿ahont anirem a buscar costums limpias y edificants?

¿Limpias? A qualsevol safreig y entre un aixám de bugaderas.

Diuhem que 'n Martos se prepara per anar a Fransa ab lo propósit de convencer a n' en Ruiz Zorrilla de la necessitat de venir-se'n a Espanya.

Si la noticia sigués certa, 'ns veuriam obligats a donar un crit de alerta al ilustre desterrat.

¡Cuidado, D. Manuel! ¡Miri que tothom que s' arrima a aquest mansanillo fa mort de Africana!

L' emperador de Alemania ha decidit processar a n' en Bismarck, tractantlo com si fos un periodista de a quarto 'l rengle.

Ara coneixerá l' un dia poderós canceller, si tenian rahó 'ls oprimits que, jamegant sota la seva má de ferro, clamavan contra la tirania del imperi.

¡Qué dirá un home de talent com ell! Haver passat tota la vida engraixant a un mónstruo, pera al cap-de-vall ser victima de las sevas garras!

Es precis confessar que hi ha Providencia: una Providencia republicana, capás de fer adoptar la moda del gorro-frigi al mateix Bismarck.

Enviem lo pesám a la desconsolada familia del valent republicá sallent D. Víctor Ferrer, que ha mort últimament en la flor de la edat, y ocupant com sempre un siti en las trinxeras, en lo combat qu' estém sostenint en defensa de la República.

Lo Sr. Ferrer, que havia honrat las columnas de LA CAMPANA ab la seva firma, era un periodista ardorós, que varias vegadas havia suferit persecucions dels governs de la monarquia. ¡Lástima gran que 'ls homes que valen, desapareguin arrebatats per la mort, a lo millor de sos nobles y desinteressats estorsos!

Un periódich inglés acusa al príncep de Gales, heréu de la corona de Inglaterra, de fomentar las casas de joch. Lo joch fa perdre moltes cosas.

Jugant lo príncep de Gales
¿fácil potser no seria
que 'l poble, sense jugar,
guanyés l' última partida?

No content ab la gran tornada de senadors electius que acaba d' endurse'n lo govern conservador, D. Antón pensa adjudicarse las 19 senadurias vitalicias vacants, sense recordarse de que al mon existeixin fusionistas.

Aqui tenen una proba de que quan los conservadors reclamavan lo poder, era perque ja no podian aguantar més. Tenian un budell buit.

Per aixó avuy fan menjar de llop. Es qüestió de alegrarse'n, que al menos a horas d' ara ja sabem de que moriran.

De una gran indigestió.

Un periódich de Salamanca, que fins ara s' havia dit conservador, cansat de anar pel mon ab la cara enmas-

carada y tot lo cos cubert de lepra, s' ha netejat del tot, aplicantse la següent dutxa:

«Desde avuy abandonem la llar paterna en la qual nasquerem.

«Viure ab ignominia, ab desdoro y ab vilipendi: viure deprimits baix l' estigma horrendo de la suprema immoralitat que distingeix al conservadors; viure en la formidable dissenció que nosaltres mantenim ab aquells que per la lley natural deuria ser únichs duenyos de nostre afecte, aixó no es viure.»

«L' epíteto de conservador lo retxassém per asquerós, per ingrát, per mal sonant, per deshonros y perque denigra.»

Al periódich que aixis s' expressa, bé podem dirli.
—¡Bravo, noy!... ¡Ara qu' estás net, acostat y 't donarem una abraçada!

Un dels candidats republicans a qui en las últimas eleccions varen timarli l' acta, l' altre dia va enviar padrins al seu antagonista. Pero aqest no 's va donar per entés. No va voler que la sanch arribés fins al Llobregat.

Ab tota franquesa: me sembla a mi que 'ls timos no deuen ventilarse al camp del honor, sino davant dels tribunals de justicia, y si aquests, lo qual no es d' esperar, siguessen insuficients, davant del tribunal de l' opinió pública.

Tribunal qu' en certs moments pronuncia sentencias inapelables de despreci perpétuo.

Aquest tribunal acaba de dictar una sentencia.

Figúrinse que a Sant Andreu de Palomar, segons conta un periódich, un home de hotiga va intervenir descaradament en las bruticias electorals, trobant tot desseguit la penitencia.

Aquesta ha consistit en perdre en breus dias casi tota la clientela.

Bonich exemple y notable escarment. Si tothom procedis en una forma parescuda, prompte s' acabaria la nissaga dels timadors electorals.

Los conservadors barcelonins van fer sortir senador per Barcelona al celeberrim D. Camelo Fibra, que apa-renta militar en lo partit fusionista.

L' acta que li han regalat es una de aquellas que 'l Sr. Maluquer prometia esqueixar al mitj de la Rambla.

Pero no temin, no li esqueixaran. Los que saben com ha anat la cosa, 's contentaran ab esqueixarse... de riure.

Continúa la propaganda del eminent Salmerón, de qual boca surten frasses inspiradas, dignas de que tots los republicans las grabém en lo nostre cor.

En una de las reunions celebradas a Madrid, en conmemoració de la República, digué textualment:

«Los republicans hem demostrat que som los més; pero 'ns cal demostrar ara que som també 'ls millors, no per lo mérit personal, sino perque no es possible ser republicá convensut sense tenir per base la virtud y la moral.»

«Nostres meetings semblan reunions de temple, en tant que algunas reunions de temple, semblan meetings perturbadors.»

Seguim tots a una tan nobles doctrinas, y 'l triunfo de la República y la seva consolidació definitiva será 'l premi reservat a la nostra cordura y a la nostra constancia.

M' escriuhen de Manila: «Alguns periódichs s' han ocupat de un fet escandalós que afecta al general de marina Fiduchi y al ordenador de marina (avuy en viatge per Espanya). L' assumpto 's refereix al carbó qu' enviaren a las Carolinas, que resultá a més de 60 duros la tonelada, y aixó que la meytat era pols, de la qual protestaren al embarcarlo, los senyors que constituían la comissió pera 'l reconeixement—Un altre escándol: a la barca que va transportar-lo se abonan 160 duros diaris, havent sigut remolcada per un vapor de nostra marina de guerra, que té una marxa máxima de unas sis millas: de manera que s' ha donat lo cas qu' entre fletes y estadias l' import total escedeix al valor del barco. Aquest no ha tornat encare de son viatge y ja al armador ¡cosa rara! com si li bagueu remordit la conciencia, de bonas a primeras ha rebaixat 50 duros diaris del tipo de las estadias.»

La qüestió del carbó de las Carolinas será sempre una qüestió molt negra Y ab aixó calculin per lo que 'ns serveix lo tenir colonias.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Talltendre, aliat ab un ex-republicá conegut per Regatxo, va treballar com un desesperat en las últimas eleccions dihent que igual era gastarse 'ls diners ab vots com ab butllas. De manera que ara 'ls vehins de Talltendre creuhen que haurán perdut dugas cosas, tolas dugas de paper: las butllas, de paper blanch, y un republicá de paper d' estrassa.

També 'l de Pinell (districte de Gandesa) va enfilar-se al cubell exclamant:—Germans meus, avuy es dia d' eleccions: que ningú de vosaltres voti la candidatura de Chies ni la de Ferrer, perque son liberals; votéu tots la candidatura de Compte, qu' es un sant y Deu lo fa presentar perque defensi la religió.»

A pesar de tot, en aquell districte pogueren més las pessetas del marqués de Mariana, que l' estors dels republicans y 'ls sermons dels caps pelats. Segons nos escriuhen de Lloá, la majoria dels carlins votavan ab lo major entusiasmé al Marqués de las Pessetas. Y aixis succehi també en altres molts pobles del districte.

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

¡Quants diputats podran dir:—Aquesta acta es méva: ve-gin si es méva y ben méva que li comprada!

L'arcalde de Vilafranca del Panadés se negava a entregar certificat a un interventor, fins al extrem de manar a un cabo de municipals que 'l posés prés. Pero 'l cabo no s'hi atreví.—L'arcalde Sr. Torrellas tingué l'atreuiment de dir qu'ell no empunyava la vara per servir al poble, de no complaure als conservadors.—Un arcalde aixís mesino per complaure als conservadors.—Un arcalde aixís mesino per complaure als conservadors.—Un arcalde aixís mesino per complaure als conservadors.

Lo dia 11 de febrer varen celebrar l'aniversari de la proclamació de la República més de 400 correligionaris vilafranesos, havent pronunciat entusiastas discursos los senyors Rubira, Rius, Vidal Valenciano y Lostau.

Lo rector de Bellbè de Ossó, al qual se li segueix una causa per haver resistit a permetre fer una inscripció matrimonial al delegat del jutjat municipal, quan veje que las cosas pintaven mal se'n aná del poble y fá quatre mesos que 's passeja per Balaguer. Seria de desitjar que l'Audiencia de Lleyda desplegués en aquest assumpto siquiera l'activitat que demostra ab motiu de una calumnia y fútil acusació que sobre 'l secretari de aquell poble han fulminat alguns, dócils instruments dels verdaders inquisidors moderns.

A Boredá ni ha grans disgustos que amenassen acabar malament, desde que uns quants carcundas capitanejats pel rector van enviar a buscar unas monjas, sens altre objecte que fer la guerra més desatentada a la mestra pública de la població. Desde que las ditxosas monjas se troban allí, no cessan las provocacions y 'ls escándols, que 's traduixen en cansóns ofensivas, que las ta's monjas ensenyan a cantar a las sévas alumnas y ab tota classe de insults. Seria de desitjar que qui pot y déu evités semblants escándols.

L'arcalde de Sant Quintí de Mediona maná fer un pregó dihent que quedava prohibid disfressarse ab trajo religiós ó militar, y que a la nit de cap modo volia que 's disfressés ningú. Las noyas de la població surtiren lo di lluns al vespre a fer lo que allí 'n diuen lo dansot, cantant unas cansóns molt bonicas que la falta d'espai no 'ns permet reproduhir. Tot lo poble las aplaudí per la bona idea que havian tingut... tot lo poble menos l'arcalde primer y un arcalde de barri, que durant la gresca tenia tanta frisança, que un seu conegut no pogué menos de preguntarli:—Ramugosa, ¿qué tenu pols a l'esquena?

L'amo de un café de la Guardia (Monthblanch) disposá qu' en lo seu establiment hi hagués cant y ball. Resentí Mossén Pere perque tal vegada 's veyá privat de assistirhi, amenassá al cafeté ab las penas del infern: pero aquest no 's deixá convencer, per qual motiu s' enfilá al cubell de las mentidas dihent que totas las personas que havian anat al café no tentan vergonya. Tres ó quatre joves, després del sermó l' emprehueren, y Mossén Pere tingué d' escoltarne quatre de frescas. Qui no vulga pols que no vaja a l'era.

L'arcalde de Pallejá, a instancias de la seva dona, va fer plegar un ball de máscaras que 's donava en lo saló de la societat La Llum, sóls perque 'ls socis s' oposaren a que l'arcaldesa entrés al saló acompañada de dugas noyas que no anavan disfressadas, lo qual no era permés. Estarrufada com un gall la dona del arcalde aná al café a trobar al seu marit, y allí davant de tothom li maná que fes plegar lo ball, com aixís succehí. Los vebins de Pallejá están a veure quin dia l'arcaldesa manará al seu home expumar l'olla y surgir mitjas.

Lo rector de Monistrol quan se li presenta un feligrés a encarregarli alguna funció d' iglesia, lo primer que li diu es qu' ell li proporcionarà la cera ab més baratura que 'ls demés establiments de la població. Com lo rector, lluny de pagar contribució, cobra del Estat, pot fer aquest negoci, ab seguretat de guanyarhi sempre. Pero 'm sembla que 'ls investigadors de contribucions deurián recordarli que totas las industrias—y la reventa de cera n' es una—deuen contribuir, ab lo qual, tal vegada se li acabarian las agallas.

LA MAJORIA.

¡Ja está! A copia de fatichs, y enredos y tupinadas, y tiros y garrotadas, y pesselas y embolichs; fent funcioná a tot vapor la central pasteleria, s' ha format la majoria del partit conservador. Mirinsela: aquí está tota la fló y nata canovista, sense que falti a la llista ni un personatge de nota. Basta sóls anomenarlos per compendre clarament que son homes de talent y que havém de respetarlos. Deu Gómez, quince Godínez, vint Pérez, set Campomanes, nou Núñez, dotze Guzmanes, trenta ó quaranta Martínez, Gutiérrez, Albas, Carrillos, Fernández, Salaverrias, Ordóñez, Méndez, Arcías, Rodríguez, Sánchez, Castillos; un regiment de Monteros, una colla de Girones, un cabás de Calderones, una recua de Romeros; lo príncep de l' Almadraba, lo marqués de la Maduixa, lo baró de Calabuixa, lo duéh de la Hermilla-blava, lo conde de Malatreva, lo visconde dels Dolors... es di, un aixám de senyors coneguts a casa seva. Tots venen cuberts de gloria, encare que per olvit,

no tenen son nom escrit en las planas de la historia. L'un es nét de 'n Cos-Gayón, l' altra en Pidal l' apadrina, l' altre es fill d' una cosina d' un amich de don Antón. Hi ha nébols de generals, coneguts de altas esferas, gendres de totas maneras y parents bilaterals. Allí 's junta la riqueza, lo bó de l' aristocracia, lo chic, la goma, la gracia, la elegancia y la belleza. Allí no hi ha cap mondongo, allí tot es distinció y alienadas de sabó de los Principes del Congo. Colls correctament planxats, sabatas sempre llustras, levitas maravellosas dels sastres més afamats. En la boqueta un somris, en la solapa una fló... ¡qué anirá bé la nació ab uns diputats aixís!...

Aquesta es la majoria que ha de vení a governarnos, dictant lleys que han de probarnos la seva sabiduria. Demá aquestos senyorets ab los seus néos y 'ls seus sisis, disposarán del país, desfent torty marcant drets. Ja podém, donchs, prepararnos a aguantar las ocurrencias ab que aquestas eminencias desitjarán obsequiarnos. Y quan lo Congrés-camelo s' obri fém lo pensamiento que s' ha obert l' establiment dels hereus del Tío Nelo.

C. GUMA.

COM SE FORMAN LOS PARTITS.

Don Arseni acaba de despertarse. Obra 'ls ulls ab un esferehiment extrany, s' assenta al llit, assaltat per una idea repentina, y 's posa la mà sobre 'l cor. —No hi ha dupte. ¡Una nova corassonada! Lo pit me va com moli de vent... ¡Ja sé lo que 'm toca!— Se tréu l' estrena-caps, salta en terra desseguida, 's vesteix de qual-sevol manera y apreta un timbre. —¿Ha trucat sa excelencia?— diu un criat que apareix immediatament. —Sí, pórtam lo casco... cuyta: sense casco no sé fer res. —Tingui—diu lo lacayo, compareixent altra vegada ab la prenda guerrera:—¿se li ofereix alguna cosa més? —Sí, esperat; miram. ¿Qué hi trobas en la mèva cara?— Estupefacció del criat: —Digas—insisteix lo general:—¿qué hi trobas? —Pues... trobo qu' es molt guapo... y que... —No es aixó lo que 't pregunto. ¿No 't diu res la mèva fisonomia? ¿No hi veus en ella alguna cosa extraordinaria?— Lo lacayo s' acostá a don Arseni per mirársel ab més escrupulositat. —Pues... sa excelencia 'm dispensará, pero no li sé veure res. Ni un granet, ni... —Que dorms avuy? Lo que vull saber es si faig la cara ordinaria ó la de las grans solemnitats... —¡Ah! Ara me 'n adono... ¡y tal!... No parli més. Fa cara de dia de corassonada... —¿Endevinat! N' hi tingut una de estupenda. Mira 'l cor cóm me va encare ¡veus? —¡Oy! Sembla una máquina de cusir... —Hi concebut l' idea de formar un partit nou. —¡Ah! Pues... ja será una cosa mona, perque sent idea de sa excelencia... —Aixís m' ho figuro. Nada... no perdém temps. Al teléfono desseguida.— Don Arseni passa al departament immediat y s' aboca al aparato telefónich. —¡Central! Comunicació ab en Gamazo, comunicació ab en Romero Robledo, comunicació ab en Martos, ab en Sar-doal, ab en López-Domínguez, ab en Montero Ríos... — Contestació immediata de la Central: —Té comunicació ab tot Cristo.— Lo general 's posa davant d' un mirall per veure si porta 'l casco bé y torna a acostarse al aparato telefónich. —¡Senyor Gamazo! ¡m' escolta? —Sí—fá 'l teléfono, transportant la véu del altre. —¿Cóm está ab en Sagasta? —¡D' aquella manera...! —¿Vol aliarse ab mí? —¿Qué 'm farà ministre? —Pues sí. —Entesos. Abur.— Don Arseni 's tréu la cartera, apunta: Gamazo, y torna a acostarse al teléfono. —¡Romero Robledo! ¿es aquí? —Jo soch a tot arréu: digui. —¿Puch contar ab vosté? —Ab mí hi pot contar tothom. —Es que tracto de... —No vull saberho: estich a las sévas ordres, suposant que 'm farà ministre. —Corrent: li garanteixo una cartera.— Lo general apunta 'l nom de 'n Romero a la llista y repren las sévas conferencias telefónicas.

A tots ve a dirlos lo mateix: que 'ls necessita y que desitja sapiguer si pot contar ab lo seu concurs. En Sar-doal y en Martos responen desseguida que sí, sense demanar detalls, pero reclamant avants que tot una cartera de ministre. En López Domínguez y en Montero Ríos van més tocats y posats. Volem sapiguer de qué 's tracta y no 's deixan enlluhernar ab una cartera: en López ne demana dugas, en Montero tres. Don Arseni 'ls promet tot lo que ells volen y 'ls explica que está formant un partit que farà la felicitat dels espanyols, y hasta de las espanyolas é individuos del clero. Los personatjes cridats li donan lo seu sí, comprenent que la cosa no porta malicia, y 'l general se 'n vá al carrer participant a tothom la fausta novetat, pero suplicant que no ho fassin corre. —¿Están enterats? —FANTÁSTICH.

MOLT s' está parlant de una amnistia en favor dels emigrats republicans, prenent que sense aquest acte de justa reparació en Ruiz Zorrilla s' oposará a tornar a Espanya. Lo punt de la dificultat estriba en la situació dels militars emigrats. Se 'ls tornarán los graus que varen perdre, no tant pèl delicté de sublevarse, com per la fatalitat de quedar vensuts. Hi ha qui desitja ferho; olvidar lo passat completament y respectar la carrera de aqueixas víctimas de las nostras eternas discordias. Pero 'l general de las corassonadas se quadra, tus fort y declara qu' ell no consentirá que 'ls militars republicans tornin a ingressar en las filas del exercit.

L' héroe del llorón ha omplert aquestas filas de carlins: de qualsevol cabecilla d' espartenya n' ha fet un coronel... Als carlins los hi donará tot, fins l' ánima si convé... Ara, tractantse de republicans ja es un' altra cosa. Als republicans no 'ls pot veure ni en pintura. Per qué será? Per odi instintiu? Per remordiment? L' héroe de Sagunto deu la majoria de sos ascensos al govern de la República, y no vol que cap fet li recordi aquesta realitat. Perque diu que 's torna roig, y quan está massa roig y 's mira 'l mirall, ell mateix se fá fastich.

L' escena a Zaragoza. S' están celebrant ab gran correcció 'ls banquetes, conmemorant l' aniversari de la proclamació de la República. Los agents de l' autoritat miran y fan denteta. Arriba l' hora del brindis y al fer un concurrent l' historia de las monarquias, li fa saber un polissón qu' ell no está per historias. Llavors un comensal crida: —¡Viva la ley origen de la República!... —¿Y qué has dit burrango? Se disolt la reunió y al desventurat que havia donat un crit tant subversiu se 'l emportan pres al govern civil. Desd' ara ja ho saben: en lloch de vitorejar a la lley origen de la República, cridin lo següent: —¡Vivan las trampas origen de los gobiernos conservadores! A veure si aquesta forma 'ls agrada.

Conversa pescada al vol. Per lo vist, los interlocutors professan ideas conservadoras, si bé l' un es partidari de 'n Cánovas y l' altra admirador de 'n Silvela. —Desenganyat, noy: la política de 'n Silvela está donant una gran importancia als partits republicans—deya l' un. —Fuig, home—responia l' altre.—No 't fassin cap por los republicans: mentres se deixin pendre 'l rellotje, no sabrán may l' hora.

Se sentir aquest desvergonyiment y passar pèl seu costat mirantme 'ls de fit a fit y cordarme l' americana, va ser tot hñ. Van coneixer la intenció y van desconcertarse. ¡Timadors!

Ha sigut ascendit a general de divisió un tal D. Emilio Cánovas del Castillo. Molts son los que 's preguntan:—¿Qui es aquest general? ¿A quinas batallas ha assistit? ¿Quin mérit ha contret?... —Mérit diuhén? Lo mérit de ser germá del Monstruo. Desenganyinse, per enfilarse depressa, una de dos: ó ser germá de 'n Cánovas ó ser carabassera. O millor encare, ser totas dugas cosas a la vegada. Los conservadors de Cartagena s' han separat del partit. ¡Quina pega per en Cánovas! Diguin que avuy ó demá que triunti la República, ja

‘ls conservadors no trobaran ningú en aquella plassa forta, que vulga encarregar-se de tornar a armar la gresca cantonal.

Al Sr. González Solessio li han enviat l'acta de Archidona en una forma que l'ha satisfet moltíssim. L'acta en qüestió, segons diuen los que l'han vista, es un treball caligràfic magníficament policromat.

‘Què volen que ‘ls diga! Mè sembla a mi que més li hauria agradat encare, que li haguessen enviat caragolada alrederor de un bon bastó.

Lo diputat de Archidona, es un archi-peguisser de primera forsa.

Los periódichs de Madrid donan compte de la existencia de una gobernadora de provincia, que porta ‘ls pantalons del seu marit, y ne sols ‘ls pantalons de diari, sino ‘ls de uniforme: ‘ls pantalons galonats d' or.

Es la digna esposa del governador de Vitoria: una dona molt desembarassada, qu' ella reb las comissions que ‘s presentan al govern civil, ella crida als arcaldes dels pobles de la provincia, ella ‘ls dona las ordres convenients, ella, en fi, prepara las eleccions y fins las guanya.

En un país en lo qual la primera magistratura de la nació la desempeña una senyora, no es estrany que hi haja un ‘altra senyora que ‘s fassa càrrech del govern de una provincia.

‘Y ‘l governador de Vitoria quin paper hi fá en tot aixó?

Lo governador de Vitoria es un bon marit que no está per disgustos. Lo governador de Vitoria calla y deixa fer. ‘Ditxós d' ell que té una senyora que ‘s cuyda de tot!

—Pero—preguntarán vostés—y si en Cánovas ho sab y li envia un rapa-polvo?

—No s' inquietin: lo governador de Vitoria té preparada una sorpresa capás de desarmar al president del govern per entadat qu' estiga. Un dia d' aquestis li enviará a n' en Cánovas un parell de mitjas fetas per ell.

Lo Sr. Mañé y Flaquer erre que erre, més tossut que un aragonés. Per ell las cargas de caballeria del Pla del Teatro van ser tant justificadas, que lo menos que pot ferse per obsequiar a un ciutadà pacífich es tirarli al demunt un guardia-civil de caball sense advertirli previament, ni res. Com més brutalitat s' emplehi, major obsequi per l' atropellat.

Res de fer las intimacions que ordena la ley d' ordre públich, perque la mateixa ley prevé que aquestas intimacions son excusadas, quan los amotinats son los primers en rompre ‘l foch. ‘Comprenen?

—Pero—preguntarán vostés—es que ‘ls qu' estavan reunits en lo Pla del Teatro escoltant lo discurs del senyor Salmerón van rompre ‘l foch contra la forsa pública?

Lo Sr. Mañé diu que sí. Lo Sr. Mañé assegura que van rompre ‘l foch, tirant una espartdenya al coll de un caball.

‘Ja veuen quins republicans corren!... Uns republicans que carregan los revólvers y las pistolas no ab bala, ni ab cápsulas... sino ‘ab espartdenyas!

A no ser que a la redaccio del Brusi se considerin las espartdenyas armas de foch.

En qual cas dels espartdenyers n' haurém de dir armers, y succehirá que qualsevol que vaja a comprar un parell d' espartdenyas, haurá de demanar un parell d' armas de foch, sistema Mañé.

Vaja que aquesta es una lógica tan parda, que ni ‘s comprén com l' apassionament puga aconsellarla.

Aixó ja no es pensar ab lo cap, ni ab los peus siquiere: aixó es pensar ab las espartdenyas.

A casa de un fotógrafo. Després de haver colocat al senyor que ha de retratar-se, li diu:

—No fassi aquest posat tan serio... Procuri posar la cara ben agradable... Pensi ab la seva senyora.

—Estich divorciat.

—Es aquest cas, pensi ab la senyora de qualsevol amich.

Un pare de familias, encantat de las nocions científicas, que donan al seu fill, nen de cinch anys, alumno de una escola de párvuls, un dia tracta de ferlo lluhir davant de una reunió, y al efecte li dirigeix la següent pregunta:

—¿Cuáles son los reinos de la naturaleza?

—Tres: el reino animal, el vegetal y el mineral.

—Y yo, por ejemplo, ¿qué soy?

Lo nen, ab molta cantarella:

—¡Un animal!

XARADA.

Lo Tot, qu' es hu-dos y quarta, estima a a Hu-dos-tres y hasta ha escrit alguna carta, com si ja hi fós mitj promés. Pro al demanar sa primera a son pare, s' ha trobat ab qu' ell sab qu' es un tronera y ab un quarta l' ha pagat.

E. GIOR.

ANAGRAMA.

Si es que vaig, com he pensat, a Madrid, no será mal que quan tot aquell total guenyo, vell y mal-carat que D. Antón s' anomena, posi má al tot y a bufar comensi, fins a lograr ferlo tornar sort de mena.

TRENCA-CLOSCAS.

SILA MAS Y COT.

ALELLA.

Formar ab aquestas lletras lo titul de un drama catalá. JAPET DE L' ORGA.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: nom de dona.—2.º carrer de Barcelona.—3.º: En las aucas.

GEROGLÍFICH.

X
I J I
D I
:
X t
I
I

UN SARGENTO Y UN CABO DE G.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Giné (heréu de casa), J. Rossell y Roig, E. Rossell, Joanet G. de Reus, Dr. Tranquil, A. Esteve y Martí, Julian, Noy tendre y J. Botey:—Lo que ‘ns envian aquesta semana no la per casa. Ciudadans J. T. y R., Pepet Boladeres, Saldoni de Valcarca, Sor Ana, Cantor Graciense, J. Sirus, Domingó Bartrinaga, Diuñeja Bartrola, Joan Espel, P. Chibau, A. C. y Barreina:—Insertarém alguna cosa de lo que ‘ns remeten. Ciudadá J. Cortada: Lo dibuix no está prou bè.—R. Pons y V.: Aprofitarém una xarada; lo demes no va.—Lluís Salvador: Va bè y queda aceptada.—V. Tarrida: La de aquesta semana es fluijeta.—P.: No va.—J. Aladern: Gracias per l' envió: ‘l complaurem.—Bella nina: Es molt magret y no podém aprofitarho.—Un suscriptor de la Esquella: Ja ho hem fet.—A. Carreras: Molt bè gracias.—F. Criach: Lo plorat artista se mereix alguna cosa millor que lo que ‘ns envia.—Japet de l' Orga: Estém molt conformes y li doném las gracias.—F. Farré: Tota composició, si esta bè, la posém de franch: estant malament, ó no sent apropiada pèl periódich, ni per cap diner l' insertarém.—J. M. Feliu: Los versos van bè.—J. Abril Virgili: Es regulara.—M. B. Xinxola: Ni la primera, ni la segona, ni la tercera ‘ns van.—P. T.: Ja hi anirán: no siga impacient.—E. Oromina: Mirarém de ferho.—J. Riera Vallés: En l' article hi trobém falta de interés y ausencia de relléu. En quan als versos, no ‘ls considerém apropiats. ‘Que potser li han fet mal en la casa que cita?—J. Carbonell: Lo rey dels sigles floraleja molt: en quan al sonet, lo trobém molt confús.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Muñj. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 23 y

ACTUALITATS PINTORESCAS.

No s' figurin que ‘ls duguessen agafats; no senyors, no: ‘ls acompanyavan pera guardarlos las espatllas.

Las grans economias conservadoras.—De las nostras magricias no falta qui ‘n va ben gras.